

Udtalelser om, at han maaskee ikke kunde finde sig besøjet til at tilraade, at Loven blev gjen-nemført, hvis den erholdt denne Skikkelse, men jeg siger, at dette er en meget ringe Støtte. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister har for mange langt alvorligere Ting, hvortil han skal lægge sine Skuldre, til at han vil skaffe sig den Ubøhagelighed, som det altid er at opfordre Kongen til at nægte sin Underskrift paa en Lov af denne Besskaffenhed, hvor Afvigelserne ikke ere store. Den Fare er altsaa ikke tilstede, thi jeg har for megen Agtelse for den ærede Ministers Forstand, og jeg er altsaa overbevist om, at han allerede i sin ministerielle Tilværelse har baaret langt større Byrder, til at jeg skal troe, at han endnu skalde paatage sig denne til saa ringe Nytte og for et saa ringe Formaal. Den Grund kan altsaa ikke bevæge mig, og bør efter min Overbeviisning ikke bevæge noget af de ærede Medlemmer til at gaae bort fra det, der med stor Stemmesleerhed er vedtaget ved anden Behandling, hvis Indhold egentlig er, at Skudsmaalsstriveriet i den beskaede Bog hører op.

Naar det ærede Medlem ved Siden af (Tuxen) har gjort opmærksom paa det Uheldige ved løse Attester, skal jeg bemærke, at der ligger to Ting paa begge Sider deraf, nemlig ingen Attester og det at have Attesterne indbundne. Der behøves ingen løse Attester, men der kan være en privat Bog; det bliver den Vedkommendes egen Ret. Det, vi vilde modarbejde, er netop, at det skal være en Nødvendighed for visse Personer at betegne deres gennemløbne Liv enten ved et fuldstændigt Savn af Attester, eller ved Spring mellem de forskellige Attester. Der skal ikke være et saadant bundet Forhold imellem to Personer, — Arbeideren og Arbeidsgiveren — at de skalde være nøbte til enten gjensidig at forhindre hinanden fra at give Vidnesbyrd og Skudsmaal eller gjensidig at forpligte hinanden dertil. Det er et Forhold, som ligger udenfor den hele borgerlige Udvikling, vi for Sieblikket gaae imøde. Derfor tilraader jeg

at blive saa nær som muligt ved den Afstemning, hvortil vi forrige Gang kom, og at vinde, hvad vi kunne faae ved de Forslag, der foreligge. Dette kunne vi, til Trods for det mindre gode Danst, som ved denne Velilighed dog ogsaa er mindre vigtigt, opnaae ved at vedtage Underændringsforslaget og dernæst hele Ændringsforslaget, thi vi have da ved den første Deel af dette vundet det Samme som ved det ved anden Behandling Vedtagne, og ved det hderligere Tillæg have vi gjort et væsentligt Skridt fremad.

Chr. Minessad: Naar jeg har været med at stille Ændringsforslaget under Nr. 1, er det ikke, fordi jeg har meent, at der er nogenstomhelst Trang til en Lov af denne Besskaffenhed, eller at der vil være vundet Nogetstomhelst ved at sætte dette Ændringsforslag istedetfor den bestaaende Lovgivning, men kun fordi jeg har meent, at der vilde være vundet Noget ved at antage et saadant Forslag fremfor det, der blev vedtaget ved anden Behandling, hvilket er ganske absurd. Det er derfor ogsaa min Hensigt under alle Omstændigheder at ville stemme imod Loven, naar dens Behandling er affluttet, men jeg kan rigtignok ingenlunde lade gjælde, hvad der her er ytret, at Ændringsforslaget under Nr. 1 skalde være affattet saaledes, at man ikke skalde kunne finde ud af, hvem der havde Beviisbyrden, eller hvorledes Sagen skalde afgjøres. Heller ikke kan jeg lade gjælde, at Underændringsforslaget under Nr. 2 skalde indeholde en Forbedring eller overhovedet noget i og for sig Rigtigt. Det er allerede tilstrækkelig paavist af flere ærede Talere, hvad det forekommer mig, at Enhver maatte kunne sige sig selv, at Beviisbyrden for det Samtykke, der skalde være givet til at indføre et Vidnesbyrd i Skudsmaalsbogen, maa paahvile Huusbonden, ikke blot fordi det fra hans Side er et positivt Factum, medens det Modsatte er et negativt, der ikke kan bevises, men ogsaa fordi han paatager sig Noget for at slippe for et Ansvar. At det